

07/10/2026

Κυριάκος Πιερρακάκης:

**«Πρέπει να συνδέσουμε τις αποταμιεύσεις της Ευρώπης
με τις ευκαιρίες της Ευρώπης»**

«Χρειαζόμαστε περίπου 800 δισεκατομμύρια ευρώ πρόσθετων επενδύσεων κάθε χρόνο. Οι δημόσιοι προϋπολογισμοί από μόνοι τους δεν μπορούν να χρηματοδοτήσουν τον μετασχηματισμό της Ευρώπης. Θέλουμε ιδιωτικές επενδύσεις»

Ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών και Πρόεδρος του Eurogroup, Κυριάκος Πιερρακάκης, συμμετείχε σήμερα στις Βρυξέλλες σε εκδήλωση της BusinessEurope και της Ευρωπαϊκής Τραπεζικής Ομοσπονδίας (EBF) με θέμα «Η ανταγωνιστικότητα των τραπεζών: Η ατζέντα της ΕΕ για έναν πιο ενοποιημένο, αποτελεσματικό και ανταγωνιστικό τραπεζικό τομέα» (“Banks’ competitiveness: EU’s agenda for a more integrated, efficient and competitive banking sector”).

Ο κ. Πιερρακάκης απηύθυνε κεντρική ομιλία και στη συνέχεια συμμετείχε σε συζήτηση με την Ευρωπαϊκή Επίτροπο Χρηματοοικονομικών Υπηρεσιών και Ένωσης Αποταμιεύσεων και Επενδύσεων, Maria Luís Albuquerque, με συντονιστή τον επικεφαλής οικονομολόγο και Διευθυντή Οικονομικών της BusinessEurope, Lúcio Vinhas de Souza.

Στην ομιλία του, ο Υπουργός υπογράμμισε ότι η ενίσχυση της ανάπτυξης και της παραγωγικότητας της Ευρώπης προϋποθέτει τη σημαντική αύξηση των ιδιωτικών επενδύσεων και τη δημιουργία ενός περισσότερο ενοποιημένου ευρωπαϊκού

χρηματοπιστωτικού συστήματος, ικανού να διοχετεύει αποτελεσματικότερα τις ευρωπαϊκές αποταμιεύσεις σε παραγωγικές επενδύσεις. Στο πλαίσιο αυτό, τόνισε ότι η ολοκλήρωση της Τραπεζικής Ένωσης αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για την επιτυχία της Ένωσης Αποταμιεύσεων και Επενδύσεων και για την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας της ευρωπαϊκής οικονομίας.

Ακολουθεί η ομιλία του Υπουργού:

Καλημέρα σας. Χαίρομαι ιδιαίτερα που βρίσκομαι σήμερα μαζί σας.

Κυρίες και κύριοι,

Επιτρέψτε μου να ξεκινήσω με ένα απλό δεδομένο. Η Ευρώπη δεν αναπτύσσεται αρκετά γρήγορα.

Παραμένουμε μία από τις πλέον εύρωστες και επιτυχημένες οικονομικές περιοχές στον κόσμο. Διαθέτουμε επιχειρήσεις παγκόσμιας κλάσης, ανθρώπινο δυναμικό υψηλής εξειδίκευσης, μια Ενιαία Αγορά 450 εκατομμυρίων καταναλωτών και, όπως συχνά επαναλαμβάνουμε, τεράστιες ιδιωτικές αποταμιεύσεις. Ωστόσο, δεν μετατρέπουμε αυτά τα πλεονεκτήματα σε ανάπτυξη με τον ρυθμό που θα έπρεπε.

Και αυτό θα πρέπει να μας απασχολεί, όχι εξαιτίας κάποιου στατιστικού στοιχείου ή όσων βλέπουμε στις διάφορες προβλέψεις. Θα πρέπει να μας απασχολεί γιατί η ανάπτυξη, σε τελική ανάλυση, αγγίζει την καθημερινή ζωή των ανθρώπων. Για τους πολίτες, ισχυρότερη ανάπτυξη σημαίνει καλύτερες θέσεις εργασίας, υψηλότερους μισθούς και βελτίωση του βιοτικού επιπέδου.

Σημαίνει περισσότερες ευκαιρίες για την επόμενη γενιά. Και παρέχει στις κυβερνήσεις τους πόρους για να διατηρήσουν ποιοτικές δημόσιες υπηρεσίες, συντάξεις και το ευρωπαϊκό κοινωνικό μας μοντέλο. Για τις επιχειρήσεις, προφανώς, αυτή η συζήτηση είναι ακόμη πιο απτή.

Είναι το κατά πόσον μια μικρομεσαία επιχείρηση μπορεί να χρηματοδοτήσει ένα νέο μηχάνημα. Το κατά πόσον μια οικογενειακή επιχείρηση μπορεί να ψηφιοποιηθεί. Το κατά πόσον μια μεταποιητική επιχείρηση μπορεί να επενδύσει σε αποδοτικότερη χρήση της ενέργειας.

Και είναι το κατά πόσον μια εταιρεία τεχνολογίας μπορεί να χρηματοδοτήσει το επόμενο στάδιο της ανάπτυξής της χωρίς να χρειαστεί να εγκαταλείψει την Ευρώπη. Και, ολοένα και περισσότερο, είναι το κατά πόσον οι επιχειρήσεις μας μπορούν να επενδύσουν στην Τεχνητή Νοημοσύνη και στις νέες τεχνολογίες αρκετά γρήγορα ώστε να παραμείνουν ανταγωνιστικές. Αυτό είναι, κατά τη γνώμη μου, το «τι σημαίνει ανάπτυξη στην πράξη».

Και σήμερα υπάρχει ένας επιπλέον λόγος για τον οποίο η ανάπτυξη έχει ακόμη μεγαλύτερη σημασία. Η οικονομική ισχύς μετατρέπεται ολοένα και περισσότερο σε γεωπολιτική ισχύ. Ο κόσμος γύρω μας έχει αλλάξει.

Η Ευρώπη πρέπει να επενδύσει πολύ περισσότερο στην άμυνα, στην ενεργειακή ασφάλεια, στην Τεχνητή Νοημοσύνη, στις κρίσιμες τεχνολογίες και στις στρατηγικές υποδομές. Πρέπει να μειώσουμε τις υπερβολικές εξαρτήσεις. Και πρέπει να ενισχύσουμε την ικανότητά μας να δρούμε.

Επομένως, η ισχυρότερη ανάπτυξη, υπό αυτή την έννοια, αποφέρει διπλό όφελος. Σημαίνει μεγαλύτερη ευημερία για τους πολίτες και τις επιχειρήσεις μας. Αλλά σημαίνει επίσης μεγαλύτερη ασφάλεια και μεγαλύτερη οικονομική κυριαρχία για την Ευρώπη.

Το ερώτημα, λοιπόν, για όλους εμάς που χαράσσουμε πολιτική είναι: από πού θα προέλθει η ανάπτυξη; Η Ευρώπη γερνά. Το εργατικό μας δυναμικό θα περιορίζεται ολοένα και περισσότερο. Δεν μπορούμε να θεωρούμε δεδομένο ότι η ανάπτυξη του αύριο θα προκύψει απλώς από το να εργάζονται περισσότεροι άνθρωποι.

Πρέπει να γίνουμε πιο παραγωγικοί. Και αυτό απαιτεί επενδύσεις. Απαιτεί επενδύσεις στις δεξιότητες.

Απαιτεί επενδύσεις στην τεχνολογία, στην ενέργεια, στην καινοτομία και στην Τεχνητή Νοημοσύνη. Ο Mario Draghi μάς έχει δώσει μια εικόνα της κλίμακας που απαιτείται. Έχουμε έναν αριθμό.

Χρειαζόμαστε περίπου 800 δισεκατομμύρια ευρώ πρόσθετων επενδύσεων κάθε χρόνο. Και αυτό μας οδηγεί σε ένα ακόμη ερώτημα: Ποιος θα τις χρηματοδοτήσει; Τα υγιή δημόσια οικονομικά παραμένουν, προφανώς, απαραίτητα - αν όχι ζωτικής σημασίας.

Οι κυβερνήσεις και οι ευρωπαϊκοί πόροι έχουν σημαντικό ρόλο. Όμως οι δημόσιοι προϋπολογισμοί από μόνοι τους δεν μπορούν να χρηματοδοτήσουν τον μετασχηματισμό της Ευρώπης. Χρειαζόμαστε ιδιωτικές επενδύσεις.

Τις χρειαζόμαστε σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα. Και εδώ ερχόμαστε σε ένα από τα παράδοξα της ευρωπαϊκής οικονομίας, σε αυτό που ανέφερα προηγουμένως. Δεν μας λείπουν τα χρήματα.

Έχουμε τις αποταμιεύσεις. Αυτό που δεν έχουμε ακόμη δημιουργήσει είναι ένα χρηματοπιστωτικό σύστημα ικανό να διοχετεύσει αρκετές από αυτές τις αποταμιεύσεις στην ίδια μας την οικονομία. Υπερβολικά μεγάλο μέρος των κεφαλαίων παραμένει κατακερματισμένο από τα εθνικά σύνορα.

Υπερβολικά πολλές επιχειρήσεις αντιμετωπίζουν διαφορετικές συνθήκες χρηματοδότησης ανάλογα με το πού βρίσκονται. Και υπερβολικά πολλές επιτυχημένες ευρωπαϊκές επιχειρήσεις δυσκολεύονται να βρουν τα κεφάλαια που χρειάζονται για να αναπτυχθούν σε μεγαλύτερη κλίμακα. Γι' αυτό έχει σημασία η Ένωση Αποταμιεύσεων και Επενδύσεων.

Ο σκοπός της είναι στην πραγματικότητα εξαιρετικά απλός. Να συνδέσει τις αποταμιεύσεις της Ευρώπης με τις ευκαιρίες της Ευρώπης. Να επιτρέψει στα κεφάλαια να κατευθύνονται προς καλές ιδέες και παραγωγικές επιχειρήσεις, όπου κι αν βρίσκονται στην Ενιαία Αγορά μας - είτε στην Αθήνα, είτε στις Βρυξέλλες, είτε στο Παρίσι, είτε στο Ταλίν.

Να δώσει στους πολίτες καλύτερους τρόπους να επενδύουν και να συμμετέχουν στην ανάπτυξη της Ευρώπης. Να δώσει στις επιχειρήσεις περισσότερους τρόπους να χρηματοδοτούν τις επενδύσεις τους. Αλλά, εάν θέλουμε να το πετύχουμε αυτό, πρέπει επίσης να μιλήσουμε για τις τράπεζες.

Οι τράπεζες εξακολουθούν να παρέχουν περίπου το 70% της χρηματοδότησης της ευρωπαϊκής οικονομίας. Και ειδικά για τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις, οι τράπεζες παραμένουν απολύτως θεμελιώδους σημασίας. Για μια μικρή επιχείρηση, χρηματοδότηση σημαίνει να έχει μια τράπεζα που την κατανοεί.

Μια τράπεζα πρόθυμη να χρηματοδοτήσει το κεφάλαιο κίνησης. Μια τράπεζα πρόθυμη να χρηματοδοτήσει το επόμενο μηχάνημα, τον επόμενο εργαζόμενο, την

επόμενη επένδυση. Γι' αυτό δεν μπορούμε να έχουμε μια πλήρως επιτυχημένη Ένωση Αποταμιεύσεων και Επενδύσεων χωρίς να ολοκληρώσουμε πλήρως την Τραπεζική Ένωση.

Και αυτό δεν αφορά την ολοκλήρωση ενός θεσμικού εγχειρήματος απλώς και μόνο επειδή το ξεκινήσαμε πριν από 15 χρόνια και πρέπει απλώς να «τσεκάρουμε ακόμη ένα κουτάκι». Αφορά τη δημιουργία μιας ευρωπαϊκής χρηματοπιστωτικής αγοράς που λειτουργεί καλύτερα για τους πολίτες και τις επιχειρήσεις που εξαρτώνται από αυτήν. Ξεκινάμε από θέση ισχύος.

Οι ευρωπαϊκές τράπεζες σήμερα είναι ανθεκτικές. Είναι κερδοφόρες. Είναι καλά κεφαλαιοποιημένες.

Κατά τη διάρκεια της πανδημίας και της ενεργειακής κρίσης, συνέβαλαν στην απορρόφηση της κρίσης αντί να την ενισχύσουν. Και αυτό, επιτρέψτε μου να πω, αποτελεί πράγματι ένα πολύ σημαντικό επίτευγμα. Δημιουργήσαμε την Τραπεζική Ένωση επειδή η Ευρώπη χρειαζόταν ένα ασφαλέστερο τραπεζικό σύστημα.

Τώρα όμως πρέπει να την ολοκληρώσουμε. Γιατί, σε τελική ανάλυση, η Ευρώπη χρειάζεται μια ισχυρότερη οικονομία και αυτό αποτελεί θεμελιώδη προϋπόθεση.

Γι' αυτό χαιρετίζω την κατεύθυνση που έχουν δώσει η Επίτροπος Albuquerque και η Επιτροπή με το έργο τους για την ανταγωνιστικότητα του τραπεζικού τομέα.

Η έκθεση της Επιτροπής προωθεί τη συζήτηση. Το ερώτημα, λοιπόν, δεν είναι πλέον απλώς εάν οι ευρωπαϊκές τράπεζες είναι ασφαλείς. Νομίζω ότι η απάντηση σε αυτό το ερώτημα είναι ένα κατηγορηματικό «ναι».

Έχουμε φροντίσει γι' αυτό. Αλλά το ερώτημα είναι επίσης εάν το τραπεζικό μας σύστημα είναι οργανωμένο κατά τρόπο που του επιτρέπει να υπηρετεί την ευρωπαϊκή οικονομία όσο το δυνατόν αποτελεσματικότερα. Και εδώ, για να είμαι ειλικρινής, έχουμε ακόμη δουλειά να κάνουμε. Έχουμε κοινό νόμισμα.

Έχουμε κοινή ευρωπαϊκή εποπτεία. Έχουμε οικοδομήσει μεγάλο μέρος της Τραπεζικής Ένωσης. Και παρ' όλα αυτά, η τραπεζική μας αγορά παραμένει σε αξιοσημείωτο βαθμό εθνική.

Μόνο περίπου το 16% του εταιρικού δανεισμού στη ζώνη του ευρώ είναι διασυνοριακό. Το κεφάλαιο και η ρευστότητα εξακολουθούν να αντιμετωπίζουν εμπόδια στο εσωτερικό των τραπεζικών ομίλων. Η διασυνοριακή ενοποίηση παραμένει δύσκολη.

Και η πολυπλοκότητα έχει κόστος. Αυτά μπορεί να ακούγονται ως ζητήματα του τραπεζικού τομέα, αλλά τελικά επηρεάζουν το πόση χρηματοδότηση είναι διαθέσιμη, πού κατευθύνεται και με ποιο κόστος για τις επιχειρήσεις και τα νοικοκυριά. Γι' αυτό αντιλαμβανόμαστε ολοένα και περισσότερο τον κατακερματισμό ως έναν στρατηγικό φόρο.

Έναν φόρο στην κλίμακα. Έναν φόρο στις επενδύσεις. Έναν φόρο στην καινοτομία.

Και, τελικά, έναν φόρο στην ευρωπαϊκή ανάπτυξη. Η κλίμακα αποκτά ιδιαίτερη σημασία, καθώς ο ίδιος ο τραπεζικός τομέας μετασχηματίζεται από την τεχνολογία. Σκεφτείτε την Τεχνητή Νοημοσύνη.

Σκεφτείτε την κυβερνοασφάλεια. Τις ψηφιακές πληρωμές. Τις υποδομές δεδομένων.

Οι μεγαλύτερες αμερικανικές τράπεζες, για να κάνω μια απλή σύγκριση, επενδύουν στην πληροφορική, σε σχέση με το ενεργητικό τους, περισσότερο από δύομισι φορές όσο οι ευρωπαϊκές τράπεζες. Αυτό έχει σημασία. Και δεν έχει σημασία μόνο για τις τράπεζες.

Έχει σημασία για τους πελάτες τους. Έχει σημασία επειδή η τεχνολογία καθορίζει ολοένα και περισσότερο την ποιότητα, την ταχύτητα και το κόστος των χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών που λαμβάνουν οι επιχειρήσεις μας. Αλλά επιτρέψτε μου να είμαι εξίσου σαφής.

Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση δεν σημαίνει ομοιομορφία. Και στόχος μας δεν είναι απλώς να δημιουργήσουμε μια χούφτα ευρωπαϊκών τραπεζικών πρωταθλητών. Ναι, η Ευρώπη χρειάζεται χρηματοπιστωτικά ιδρύματα με την κλίμακα που απαιτείται για να ανταγωνίζονται σε παγκόσμιο επίπεδο.

Να επενδύουν στην τεχνολογία, όπως ανέφερα, και να στηρίζουν τις ευρωπαϊκές επιχειρήσεις σε όλο τον κόσμο. Αλλά η Ευρώπη είναι επίσης μια οικονομία

μικρομεσαίων επιχειρήσεων. Για πολλές από αυτές τις επιχειρήσεις, η χρηματοδότηση εξαρτάται από κάτι πολύ διαφορετικό.

Την εγγύτητα, τη γνώση του πελάτη και την εμπιστοσύνη. Επομένως, μια πραγματικά ευρωπαϊκή τραπεζική αγορά χρειάζεται και τα δύο. Κλίμακα εκεί όπου η κλίμακα έχει σημασία.

Εγγύτητα εκεί όπου η εγγύτητα έχει σημασία. Ευρωπαϊκά χρηματοπιστωτικά ιδρύματα ικανά να ανταγωνίζονται σε παγκόσμιο επίπεδο, παράλληλα με ισχυρές περιφερειακές και τοπικές τράπεζες που εξυπηρετούν μικρομεσαίες επιχειρήσεις, νοικοκυριά και τοπικές κοινωνίες. Χαιρετίζω, λοιπόν, το γεγονός ότι η Επίτροπος Albuquerque και η Επιτροπή έχουν αναγνωρίσει αυτή την πολυμορφία και τη σημασία της αναλογικότητας.

Τι πρέπει, λοιπόν, να κάνουμε; Θα το συνοψίζω σε τρεις προτεραιότητες.

Πρώτον, ολοκλήρωση. Πρέπει να άρουμε τα περιττά εμπόδια στη διασυνοριακή δραστηριότητα και την ενοποίηση και να επιτρέψουμε την αποτελεσματικότερη κυκλοφορία κεφαλαίων και ρευστότητας.

Ένα ευρώ που αποταμιεύεται σε ένα μέρος της Ευρώπης θα πρέπει να μπορεί να χρηματοδοτεί μια παραγωγική επένδυση σε ένα άλλο. Αυτό θα πρέπει να σημαίνει μια πραγματική Ενιαία Αγορά στον χρηματοπιστωτικό τομέα.

Δεύτερον, εμπιστοσύνη. Η μεγαλύτερη ολοκλήρωση απαιτεί εμπιστοσύνη στις κοινές ευρωπαϊκές δικλίδες ασφαλείας. Αυτό σημαίνει αποτελεσματική διαχείριση κρίσεων, αξιόπιστη παροχή ρευστότητας και εξυγίανση, καθώς και πρόοδο στην ασφάλιση των καταθέσεων. Η ολοκλήρωση και οι κοινές δικλίδες ασφαλείας δεν αποτελούν αντικρουόμενους στόχους.

Η μία καθιστά δυνατή την άλλη.

Και τρίτον, ανταγωνιστικότητα. Πρέπει, βεβαίως, να διατηρήσουμε την ανθεκτικότητα για την οποία εργαστήκαμε τόσο σκληρά.

Όμως η διατήρηση της ανθεκτικότητας δεν σημαίνει ότι πρέπει να διατηρήσουμε κάθε επίπεδο πολυπλοκότητας που συσσωρεύτηκε τα τελευταία 15 χρόνια. Χρειαζόμαστε μεγαλύτερη αναλογικότητα, πιο συνεπή εποπτεία και λιγότερη περιττή

πολυπλοκότητα. Η αρχή, πιστεύω, πρέπει να είναι σαφής: καλύτερη ρύθμιση, όχι λιγότερη ρύθμιση.

Η Επίτροπος Albuquerque θα μιλήσει μετά από εμένα, οπότε θα αφήσω σε εκείνη τις λεπτομέρειες του έργου της Επιτροπής και των προσεχών προτάσεών της.

Αντί γι' αυτό, επιτρέψτε μου να επικεντρωθώ σε αυτό που θεωρώ ότι αποτελεί πλέον το δυσκολότερο μέρος αυτής της εξίσωσης. Είναι η πολιτική διάσταση.

Σε γενικές γραμμές, κατανοούμε τα οικονομικά δεδομένα. Γνωρίζουμε ότι ο κατακερματισμός έχει κόστος. Γνωρίζουμε ότι η Ευρώπη χρειάζεται περισσότερες επενδύσεις.

Γνωρίζουμε ότι τα ιδιωτικά κεφάλαια πρέπει να διαδραματίσουν μεγαλύτερο ρόλο. Και γνωρίζουμε ότι ένα πιο ενοποιημένο τραπεζικό σύστημα είναι απαραίτητο για να λειτουργήσει η Ένωση Αποταμιεύσεων και Επενδύσεων. Όμως τα τραπεζικά μας συστήματα είναι διαφορετικά.

Τα κράτη μέλη έχουν διαφορετικές ιστορικές διαδρομές, διαφορετικές δομές και θεμιτές εθνικές ανησυχίες. Αυτές οι διαφορές είναι πραγματικές, αλλά δεν μπορούν να αποτελούν λόγο για μόνιμο κατακερματισμό. Εδώ υπάρχει ένα απλό ευρωπαϊκό παράδοξο.

Εάν ο καθένας από εμάς προστατεύει κάθε εθνική δικλίδα ασφαλείας επειδή πιστεύει ότι αυτό τον καθιστά ισχυρότερο μεμονωμένα, καταλήγουμε να κάνουμε την Ευρώπη συλλογικά ασθενέστερη. Και μια ασθενέστερη Ευρώπη καθιστά τελικά ασθενέστερο και τον καθένα από εμάς. Η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση απαιτούσε πάντοτε εμπιστοσύνη.

Απαιτούσε πάντοτε συμβιβασμούς. Κανείς δεν θα πάρει όλα όσα θέλει από αυτή τη μεταρρύθμιση, αλλά όλοι θα πρέπει να είναι διατεθειμένοι να κάνουν κάποια κίνηση. Εδώ θεωρώ ότι το Eurogroup μπορεί να διαδραματίσει σημαντικό ρόλο: να ακούσει τις διαφορετικές εθνικές οπτικές, να κατανοήσει τις θεμιτές ανησυχίες, να οικοδομήσει εμπιστοσύνη και, τελικά, να βρει το κοινό έδαφος που θα μας επιτρέψει να προχωρήσουμε μαζί.

Γιατί ο τελικός προορισμός δεν είναι και δεν θα πρέπει να αποτελεί αντικείμενο διαφωνίας. Θέλουμε οι Ευρωπαίοι πολίτες να έχουν καλύτερες ευκαιρίες για τις αποταμιεύσεις τους. Θέλουμε μια μικρομεσαία επιχείρηση να μπορεί να χρηματοδοτήσει την επόμενη επένδυσή της.

Θέλουμε οι επιχειρήσεις μας να επενδύουν στην Τεχνητή Νοημοσύνη και στην τεχνολογία. Θέλουμε οι επιτυχημένες ευρωπαϊκές επιχειρήσεις να μπορούν να αναπτύσσονται σε μεγαλύτερη κλίμακα στην Ευρώπη. Θέλουμε τα χρηματοπιστωτικά μας ιδρύματα να ανταγωνίζονται σε παγκόσμιο επίπεδο.

Και θέλουμε η Ευρώπη να είναι σε θέση να χρηματοδοτεί τις δικές της οικονομικές και στρατηγικές προτεραιότητες. Αυτό αφορά, σε τελική ανάλυση, η ολοκλήρωση της Τραπεζικής Ένωσης.

Επιτρέψτε μου να ολοκληρώσω.

Περάσαμε τα τελευταία 15 χρόνια καθιστώντας το χρηματοπιστωτικό σύστημα της Ευρώπης ασφαλέστερο. Πιστέψτε με όταν το λέω αυτό και ως Έλληνας: αυτό ήταν απαραίτητο. Όμως ο κόσμος έχει αλλάξει.

Σήμερα, το ερώτημα είναι κατά πόσον αυτό το χρηματοπιστωτικό σύστημα μπορεί επίσης να συμβάλει ώστε η Ευρώπη να γίνει πιο παραγωγική, πιο καινοτόμος και πιο ανταγωνιστική. Η Επιτροπή μάς έχει δώσει μια φιλόδοξη διάγνωση. Η Επίτροπος Albuquerque προωθεί αυτή τη συζήτηση.

Και πιστεύω ότι διαμορφώνεται ολοένα και περισσότερο μια κοινή αντίληψη για το τι πρέπει να γίνει. Τώρα έρχεται το δύσκολο μέρος. Η υλοποίηση.

Και υπάρχει επείγουσα ανάγκη για δράση. Οι επιχειρήσεις λαμβάνουν επενδυτικές αποφάσεις σήμερα, όχι αύριο. Η Τεχνητή Νοημοσύνη μετασχηματίζει κάθε κλάδο σήμερα.

Τα κεφάλαια αποφασίζουν σήμερα πού θα κατευθυνθούν. Και οι ανταγωνιστές μας κινούνται επίσης σήμερα. Η Ευρώπη διαθέτει όλα τα συστατικά: το ταλέντο, τις αποταμιεύσεις, τις επιχειρήσεις και την κλίμακα της αγοράς - την κλίμακα της Ενιαίας Αγοράς.

Αυτό που χρειαζόμαστε τώρα είναι η αποφασιστικότητα να συνδυάσουμε αυτά τα πλεονεκτήματα, γιατί δεν μας λείπουν οι δυνατότητες. Δική μας ευθύνη είναι να μετατρέψουμε αυτές τις δυνατότητες σε ευκαιρίες για τις επιχειρήσεις μας, για τους πολίτες μας και για τις γενιές που θα ακολουθήσουν.

Σας ευχαριστώ πολύ.

Συζήτηση

Η «μη Ευρώπη» έχει κόστος - Από τη διάγνωση στην υλοποίηση

Στη συζήτηση που ακολούθησε, και απαντώντας στην επισήμανση της Επιτρόπου Maria Luís Albuquerque ότι τα βασικά εμπόδια για την περαιτέρω ευρωπαϊκή ενοποίηση δεν είναι τεχνικά αλλά πολιτικά και συνδέονται και με τις εσωτερικές πολιτικές ισορροπίες των κρατών μελών, ο κ. Πιερρακάκης συμφώνησε ότι η πολιτική βρίσκεται στον πυρήνα της συζήτησης, εκφράζοντας ωστόσο αισιοδοξία ως προς τη δυνατότητα επίτευξης προόδου.

«Συμφωνώ απολύτως με όσα μόλις είπε η Maria Luís. Και, για να είμαι ειλικρινής, το ζήτημα είναι πολιτικό. Η πολιτική βρίσκεται στον πυρήνα ολόκληρης της συζήτησης και ολόκληρης της εξίσωσης.

Ωστόσο, αν μου επιτρέπετε έναν τόνο αισιοδοξίας, πιστεύω ότι είναι πολύ σημαντικό οι Υπουργοί Οικονομικών της Ευρώπης να διαθέτουν ένα κοινό λεξιλόγιο για τα ζητήματα που καλούνται να αντιμετωπίσουν. Το λεξιλόγιο είναι εξαιρετικά σημαντικό. Εάν μπορούμε να περιγράψουμε τα ίδια πράγματα με τους ίδιους όρους και με τον ίδιο τρόπο, τότε τείνουμε να συγκλίνουμε και ως προς τις λύσεις για όσα προσπαθούμε να πετύχουμε.

Είτε πρόκειται για τις τράπεζες, είτε για τις κεφαλαιαγορές, είτε για την ενέργεια, είτε για την τεχνολογική πολιτική. Επομένως, ένα μέρος της δουλειάς μας στο Eurogroup,

σε ένα ευρύ φάσμα θεμάτων, είναι να συγκλίνουμε σε ένα κοινό λεξιλόγιο. Αυτό ισχύει, για παράδειγμα, και για την περιγραφή των παγκόσμιων ανισορροπιών.

Συμφωνούμε ως προς τη διάγνωση ή διαφωνούμε; Εάν επιτύχουμε πλήρη συμφωνία ως προς τη διάγνωση, τότε ένα μεγάλο μέρος της δουλειάς μας έχει ήδη ξεκινήσει.

Δεύτερον, παρότι οι διαχωριστικές γραμμές που ανέφερε η Maria Luís εξακολουθούν, σε έναν βαθμό, να υφίστανται, αυτό που έχει αλλάξει είναι το πλαίσιο. Πιστεύω ότι σήμερα μια ολόκληρη γενιά υπευθύνων χάραξης πολιτικής, σε διαφορετικούς τομείς, αντιλαμβάνεται ότι υπάρχει μεγάλο κόστος ευκαιρίας από τη «μη Ευρώπη», από τη μη ενοποίηση.

Έχουμε ήδη πραγματοποιήσει ορισμένες συζητήσεις για την Τραπεζική Ένωση και, συνολικά, για το τι πρέπει να κάνουμε με τις τράπεζες στην Ευρώπη. Όπως ανέφερα προηγουμένως, εάν έπρεπε να απομονώσω δύο σημεία που θεωρώ εξαιρετικά κρίσιμα να κατανοήσουμε και να εμπεδώσουμε όλοι μας πλήρως, το πρώτο θα ήταν η μείωση των διασυννοριακών συγχωνεύσεων και εξαγορών και γενικότερα της διασυννοριακής δραστηριότητας συγχωνεύσεων και εξαγορών στην Ευρώπη μετά τη χρηματοπιστωτική κρίση.

Το δεύτερο είναι η σύγκριση των επενδύσεων στην τεχνολογία μεταξύ των ευρωπαϊκών, των αμερικανικών και των κινεζικών τραπεζών.

Αν συνδυάσουμε αυτά τα δύο στοιχεία, αντιλαμβανόμαστε πόσο κρίσιμα είναι όσα πρέπει να κάνουμε - ή, διαφορετικά, πόσο μεγάλο είναι το κόστος ευκαιρίας εάν δεν τα κάνουμε.

Συγκλίνουμε ως προς τη διάγνωση. Και το ενδιαφέρον στοιχείο εδώ είναι ότι σήμερα συζητάμε για την Τραπεζική Ένωση, αλλά πιστεύω ότι όλες οι ατζέντες είτε θα προχωρήσουν μαζί είτε δεν θα προχωρήσει καμία.

Στην πραγματικότητα, πρέπει να ολοκληρώσουμε πλήρως την Ενιαία Αγορά, προχωρώντας ταυτόχρονα σε όλα τα μέτωπα. Και έχει πέσει στους ώμους της σημερινής γενιάς υπευθύνων χάραξης πολιτικής να το υλοποιήσει.

Όλα έχουν ήδη καταγραφεί στις εκθέσεις Draghi και Letta. Επομένως, αυτή τη στιγμή η συζήτηση δεν αφορά τη στρατηγική. Αφορά την υλοποίηση.

Και σκοπεύουμε να κάνουμε τη δουλειά μας στο Eurogroup και σε όλα τα υπόλοιπα θεσμικά φόρα, ώστε να μπορέσουμε να υλοποιήσουμε το μεγαλύτερο δυνατό μέρος αυτών των μεταρρυθμίσεων όσο το δυνατόν ταχύτερα».

«Η ανθεκτικότητα δεν είναι στρατηγική - Το ζητούμενο είναι ανάπτυξη με σωστή διαχείριση κινδύνου»

Αναφερόμενος στις προτάσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την ανταγωνιστικότητα του τραπεζικού τομέα, ο κ. Πιερρακάκης εξέφρασε την πλήρη στήριξή του στη φιλοδοξία της πρότασης, τονίζοντας ότι συμβάλλει ουσιαστικά στην προώθηση της ευρωπαϊκής ατζέντας.

«Όπως ανέφερα προηγουμένως, συμμερίζομαι πλήρως τη φιλοδοξία της πρότασης της Επιτροπής. Και πιστεύω ότι πράγματι προωθεί την ατζέντα. Αν έπρεπε να το συνοψίσω σε μία φράση: η ανθεκτικότητα δεν είναι στρατηγική.

Η ανθεκτικότητα είναι αναγκαία προϋπόθεση για μια στρατηγική. Είναι το οξυγόνο μέσα στο δωμάτιο. Πάνω σε αυτήν χτίζεις.

Αυτό που πρέπει να βρούμε τώρα είναι το ακριβές και βέλτιστο σημείο διαχείρισης του κινδύνου στον κόσμο που διαμορφώνεται μπροστά μας. Και εδώ τίθεται ξανά το ερώτημα: τι κάνουμε με το παρελθόν; Ενσωματώνουμε τα διδάγματα του παρελθόντος. Όμως, αν διαβάσουμε βιβλία Ιστορίας για τους πολέμους, οι στρατηγοί που έχασαν ήταν εκείνοι που πολεμούσαν τον προηγούμενο πόλεμο και όχι τον πόλεμο που είχαν μπροστά τους.

Πρέπει, λοιπόν, να αφομοιώσουμε όλα τα διδάγματα από όσα συνέβησαν στο παρελθόν. Απολύτως. Δεν πρέπει να αποκλίνουμε από αυτά.

Όμως σήμερα το ερευνητικό ερώτημα που έχουμε μπροστά μας -όπως θα λέγαμε σε ένα διδακτορικό- είναι διαφορετικό. Πρέπει να απελευθερώσουμε το μέγιστο δυνατό αναπτυξιακό δυναμικό, με την κατάλληλη διαχείριση κινδύνου. Και, προφανώς, πάντοτε θα υπάρχει ένα στοιχείο κινδύνου.

Είχα έναν καθηγητή κυβερνοασφάλειας στο πανεπιστήμιο, ο οποίος συνήθιζε να επαναλαμβάνει μια φράση για την ασφάλεια, την οποία θυμάμαι πολύ έντονα: “Απόλυτη ασφάλεια υπάρχει μόνο σε συνθήκες απόλυτης απομόνωσης”. Όλα τα υπόλοιπα είναι διαχείριση κινδύνου.

Επομένως, το ερώτημα είναι: ποιο είναι το βέλτιστο σημείο; Αυτό ακριβώς προσπαθεί να προσδιορίσει η Επιτροπή. Και γι’ αυτό πιστεύω ότι αυτή είναι η σωστή ατζέντα για τη σημερινή συγκυρία».

«Η τεχνολογία επιταχύνεται εκθετικά - Οι θεσμοί πρέπει να προσαρμόζονται διαρκώς»

Αναφερόμενος στις επιπτώσεις της ραγδαίας τεχνολογικής εξέλιξης στον χρηματοπιστωτικό τομέα και στο ευρωπαϊκό ρυθμιστικό πλαίσιο, ο κ. Πιερρακάκης επισήμανε ότι η ταχύτητα των αλλαγών αυξάνεται εκθετικά, δημιουργώντας την ανάγκη ταχύτερης και διαρκούς προσαρμογής τόσο των κανονιστικών πλαισίων όσο και των ίδιων των θεσμών.

«Το ανέφερα προηγουμένως ως μία από τις δύο μεταβλητές που έχω συζητήσει με τους συναδέλφους μου στο Eurogroup σε προηγούμενες συνεδριάσεις. Είναι αυτονόητο ότι η τεχνολογική καινοτομία επιταχύνεται. Ήταν πάντοτε εκθετική - η “δημιουργική καταστροφή” του Σουμπέτερ ήταν πάντοτε παρούσα, κατά μία έννοια, από την ανακάλυψη της φωτιάς και του τροχού.

Αυτή τη στιγμή, όμως, η εκθετική καμπύλη γίνεται πολύ, πολύ πιο απότομη. Εμείς σκεφτόμαστε γραμμικά και, κατά κανόνα, αντιδρούμε πολιτικά με ακόμη βραδύτερο ρυθμό. Το ερώτημα, λοιπόν, είναι πώς μπορούμε να ενσωματώνουμε γρήγορα τις τεχνολογικές αλλαγές τόσο στο ρυθμιστικό μας πλαίσιο όσο και στην πράξη. Έχουμε πολλή δουλειά μπροστά μας.

Οι εξελίξεις στην Τεχνητή Νοημοσύνη -για παράδειγμα, το Mythos της Anthropic- αναδεικνύουν μία προφανή συνέπεια: βρισκόμαστε μπροστά σε μια περίοδο διαρκών παρεμβάσεων και διορθώσεων στα συστήματά μας, καθώς οι ευπάθειές τους θα αποκαλύπτονται πλήρως.

Και αυτό θα συμβαίνει την ίδια στιγμή που προσπαθούμε να απελευθερώσουμε την καινοτομία, ιδιαίτερα στο χρηματοπιστωτικό σύστημα. Σε αυτό το πεδίο, πιστεύω ότι

η Ευρώπη ακολουθεί τον σωστό δρόμο: αφενός, προχωρώντας προς το ψηφιακό ευρώ -σε αντίθεση με τις Ηνωμένες Πολιτείες, οι οποίες δεν έχουν επιλέξει μια ψηφιακή εκδοχή του νομίσματός τους- και, αφετέρου, εφαρμόζοντας τον κανονισμό MiCA, επιτρέποντας έτσι να αναπτυχθεί και η ιδιωτική καινοτομία. Και πάλι, το ζητούμενο είναι η κατάλληλη διαχείριση του κινδύνου.

Για παράδειγμα, έχουμε συζητήσει το ζήτημα της παράλληλης έκδοσης stablecoins και δεν θέλουμε κάτι τέτοιο. Δεν θέλουμε να εισαγάγουμε πρόσθετη αστάθεια στο σύστημα. Πιστεύουμε ότι το σύστημα πρέπει να παραμένει σταθερό, αξιοποιώντας ταυτόχρονα πλήρως τα οφέλη που μπορεί να προσφέρει η ψηφιοποίηση.

Θα είναι ένα δύσκολο εγχείρημα, γιατί η τεχνολογία εξελίσσεται με εντυπωσιακά μεγαλύτερη ταχύτητα. Και αυτό δεν αφορά μόνο την Ευρωπαϊκή Επιτροπή ή τις κυβερνήσεις μας. Σε ολόκληρο τον κόσμο, οι θεσμοί μας έχουν, στις περισσότερες περιπτώσεις, σχεδιαστεί σε προηγούμενες δεκαετίες, την ώρα που η τεχνολογική αλλαγή εξελίσσεται με πολύ μεγαλύτερη ταχύτητα και σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα. Επομένως, οι θεσμοί μας θα πρέπει να προσαρμοστούν.

Το ζήτημα είναι ότι θα πρέπει να προσαρμόζονται διαρκώς, όπως ακριβώς συμβαίνει με τον κώδικα. Δεν θα έλεγα, λοιπόν, ότι έχουμε καταλήξει ακόμη σε ένα οριστικό συμπέρασμα. Θα έλεγα ότι έχουμε μπροστά μας ένα δύσκολο έργο, μια δύσκολη άσκηση, την οποία όμως έχουμε πλέον αρχίσει να κατανοούμε πλήρως.

Και αυτό αφορά πολλά διαφορετικά μέτωπα: την τεχνολογία κατανεμημένου καθολικού (DLT), όπως αναφέρθηκε, την Τεχνητή Νοημοσύνη, την κυβερνοασφάλεια. Και η κυβερνοασφάλεια θα βρεθεί μπροστά μας ως μείζον ζήτημα πολύ, πολύ νωρίτερα απ' όσο περιμέναμε».